

Konsulernes egentlige Dont, hvis de skulde have Opmærksomheden henvendt paa de diplomatiske Sager og, som sagt, søge at forberede Indtrædelsen i den diplomatiske Karrière. Saa rigtigt jeg end derfor finder det, at de unge, der skulde gøre Tjeneste under Udenrigsministeriet, ideres Uddannelsestid arbejde saavel ved Legationen som ved Konsulaterne — der skal jo være en Forbindelse mellem disse to og det en stærkere, end der er nu —, lige saa heldigt vilde jeg finde det, om man paa et vist Stadium i Virksomheden lod denne være delt i to Afdelinger, mellem hvilke der kun højst undtagelsesvis kunde finde Avancement og Forflyttelse Sted, saa at naar et vist Stadium var overskredet, var man i Konsulkarriøren eller i Diplomatkariøren. Men jeg kan egentlig ikke se noget bestemt Vidnesbyrd i det, her foreligger, om, at man har ment det anderledes.

Et saare heldigt Træk i den foreslaaede Ordning er det, at man vil ofre noget mere paa vor Repræsentation i Udlandet. Jeg tror, det vil blive absolut nødvendigt. De Tal, her anføres, ere slaaende og vise, at vi ere under endog det, som lige saa smaa Stater som vi, stundom mindre Stater end vi, anvende paa deres Repræsentation. Det kan ikke nytte at nægte, at en lille Stats Repræsentant i Forvejen har et tilstrækkelig stort Minus netop i det, at han repræsenterer en lille Stat. Hans Minus med Hensyn til Livsførelse og økonomisk Stilling bør derfor ikke være alt for stort. Der maa være et Minus, saa vist som den mindre Stat ikke magter det som den store, men det skulde gerne udjævnes saa meget som muligt, i alt Fald skulde vore udsendte Konsuler og Gesandter ikke staa tilbage for Repræsentanter for Stater af samme Størrelse som Danmark. Jeg tror, at de foreslaaede Summer — eller henstillede, for de findes ikke i Forslaget — paa ingen Maade ere for store. Jeg mener, at Kommissionen her er gaaet frem baade med tilbørligt Hensyn til den danske udenlandske Repræsentations Værdighed og samtidigt sandelig heller ikke har glemt at tage de økonomiske Hensyn, som vi altid maa tage, hvor det drejer sig om Lønningssspørgsmaal.

Jeg kan da i det hele og store give den finansielle Side af Ordningen min Tilslutning. Det er tydeligt, at man tilsigter en saa stor Elasticitet som muligt i den hele Ordning. Man har f. Eks. ikke villet binde sig med Hensyn til Konsulattjeneste til bestemt Personel og bestemte Pladser,

men har stillet en vis Stab til Raadighed, som Udenrigsministeriet saa kan raade over og anvende efter Behov paa de forskellige Steder. Naturligvis er der i Bemærkningerne antydning, hvorledes man tænker sig Ordningen, men der er intet i Vejen for efter Lovforslagets Tekst, at Udenrigsministeriet kan fordele disse Kræfter anderledes, og saaledes maa det ogsaa være.

Med Hensyn til Gesandtskaberne hører jeg ikke til dem, som glæde sig over, at Kommissionen har foreslaaet at stryge den selvstændige diplomatiske Repræsentation i Wien. Jeg tror ikke, at det er heldigt. Vel er det saa, at vor Handelsforbindelse med Østerrig-Ungarn ikke er stor, men Østerrig-Ungarn er dog nu en Gang et af Europas politiske Centrer, en af Europas gamle ledende Magter. Jeg tror, det vil blive følt som noget af en Dekadence, naar vi ikke længer have en selvstændig diplomatisk Repræsentation der.

Det stilles ogsaa hen, at Gesandten kan være akkrediteret baade i Wien og Rom og muligvis kan faa Sæde i Rom og ikke i Wien. Jeg tror, det vil være meget uheldigt, og at denne Sparsommelighed ikke har været paa sin rette Plads. Det lader sig heller ikke nægte, at Østerrig-Ungarn — den Tid ligger maaske ikke saa fjern — kan blive Udlandets politiske Stormcentrum, det har det været før og kan blive det igen. Det kunde da for hele det diplomatiske Efterretningsvæsen om Stillingen i Europa være af overordentlig stor Betydning at have en dygtig og klartskuen Mand her.

Ligeledes beklager jeg, at vi ikke skulle have en fast diplomatisk Repræsentation i Rom. Vel er atter her Handelsforbindelsen ikke meget stor, men paa den anden Side er Italien som Dannelsessted, om jeg saa maa sige, af overordentlig stor Betydning. Mange Danske søge derned for at faa en Uddannelse af højst forskellig Art, og saa nære kulturelle Baand knytte i Virkeligheden Danmark til alt det, der af aandelig Berigelse og Indsigt paa forskellig Maade kan hentes i Italien, at det vil være uheldigt, at der ikke er nogen fast Repræsentation der. Man vil ikke en Gang have en udsendt Generalkonsul dernede. Det bliver da kun en Gesandtskabssekretær, som skal være der, naar Gesandten er i Wien, og der er jo ikke udsendte Konsuler andre Steder i Italien. Danske rejsende og Danske, der opholde sig der i Studiefjemed, ville derfor mange Gange komme til at staa uden tilstrækkelig Raad og Støtte, naar de